

Sygn. akt VIII U 1228/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Dorota Stańczyk

Protokolant – p. o. Dorota Hordziejewska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 9 czerwca 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. S. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII 1228/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. S. prawa do emerytury z uwagi na fakt, iż nie udowodniła ona 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych (k. 122 a.e.).

W odwołaniu od tej decyzji J. S. wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazała, że w latach 1975-1977 pracowała jako młodociany pracownik na stanowisku obuwnik-montażysta, następnie kontynuowała zatrudnienie w (...) Zakładach (...), początkowo zajmując się lakierowaniem, ćwiekowaniem, wklejaniem zakładek i wyściółek oraz klejeniem obuwia oraz przyklejaniem spodów obuwia, zaś w latach 1987-1994 pracowała na stanowisku wykrawacza obuwia. Pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy jako obuwnik montażysta i w tym czasie przebywała dwukrotnie na urlopach wychowawczych (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji (k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje

J. S. urodziła się (...)

W dniu 25 maja 2015r. złożyła wniosek o prawo do emerytury (wniosek k. 109 in. a.e.).

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił jej prawa do emerytury wskazując, że wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodniła 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych (decyzja k. 122 a.e.).

Od dnia 1 września 1975r. została przyjęta do pracy w (...) Zakładach (...) w C. na stanowisku ucznia – pracownika młodocianego i przez okres do 5 lipca 1977r. roku przyuczała się do zawodu w szkole przyzakładowej, praktyki odbywały się 3 razy w tygodniu. W czasie praktyk wykonywała czynności związane z produkcją obuwia(umowa o naukę zawodu, świadectwo pracy, zaświadczenie , karta egzaminacyjna - akta osobowe,k.20 a.s.).

Bezpośrednio po zakończeniu nauki w szkole przyzakładowej odwołująca się rozpoczęła od 21 lipca 1977r., pracę we wskazanych zakładach w pełnym wymiarze czasu pracy na Wydziale Montażu, na stanowisku obuwnik montażysta. Jej praca polegała na lakierowaniu obuwia, powlekanii klejem spodów obuwia celem przyklejenia podeszwy, przyklejaniu podeszwy. Czynności te wykonywała na jednej dużej hali, gdzie panował huk maszyn i wydzielal się zapach klejów i acetonu służącego do mycia rąk zabrudzonych klejem. Od 1987roku została przeniesiona na Wydział Manipulacji, mieszczący się obok hali głównej. Tam zajmowała się wykrawaniem elementów obuwia ze skór garbowanych. Przez jeden rok, w ostatnim roku zatrudnienia, pracowała na sitodruku, gdzie malowała elementy skórzane obuwia farbami i lakierem

Wnioskodawczyni pracowała w powyższym zakładzie pracy do dnia 8 listopada 1994r., korzystała z urlopu wychowawczego od 10 maja 1986r. do 31 grudnia 1987r.(świadectwo pracy, akta osobowe k. 20 a.s., zeznania wnioskodawczyni k. 31v.a.s., zeznania świadka M. D. k. 30v.-31 a.s., zeznania świadka A. M. k. 31 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach sądowych (m.in. w aktach osobowych wnioskodawczyni), zeznania wnioskodawczyni i świadków.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów uznając, że zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty oraz nie budzą wątpliwości zarówno co do formy, jak i treści. Dokumenty w aktach osobowych były przechowywane przez uprawniony podmiot, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia.

Przesłuchani w sprawie świadkowie byli współpracownikami skarżącej w (...) Zakładach (...), zatem mieli możliwość poczynienia bezpośrednich spostrzeżeń co do rodzaju, charakteru i warunków pracy wnioskodawczyni. Nadto, świadkowie byli osobami obcymi, które nie miały interesu w zeznawaniu na jej korzyść. Sąd uznał ich zeznania za wiarygodne, gdyż były jasne, logiczne, wzajemnie spójne oraz zgodne z zeznaniami skarżącej.

Sąd obdarzył również wiarą w całości zeznania wnioskodawczyni, gdyż były jasne, logiczne i zbieżne z zeznaniami świadków .

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ustęp 2 artykułu 32 stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z ustępem 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, wnioskodawczyni, aby uzyskać prawo do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, musiała łącznie spełniać następujące przesłanki: być zatrudniona w warunkach szczególnych przez okres ponad 15 lat, ukończyć wiek 55 lat, nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego lub złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa oraz udowodnić 20 lat zatrudnienia.

Zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 cytowanej ustawy FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Tym samym, brak spełniania jednej przesłanki niweluje możliwość uzyskania prawa do świadczenia przez osobę ubiegającą się o nie.

W przedmiotowej sprawie skarżąca spełniła przesłanki do uzyskania emerytury. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwalało bowiem na uznanie, iż wnioskodawczyni przepracowała wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych w (...) Zakładach (...), wykonując prace wymienione w wykazie A, dziale VII cyt. wyżej rozporządzenia - poz.12, tj. produkcja spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych oraz dział VII poz. 14 – prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego. Reasumując, z uwagi na fakt, iż wnioskodawczyni spełniła łącznie wszystkie przesłanki do uzyskania świadczenia, gdyż ponad 17 lat (w okresie od 21 lipca 1977r. do 8 listopada 1994r.) pracowała w warunkach szczególnych, należało odwołanie uwzględnić i ustalić prawo do emerytury od dnia , w którym wnioskodawczyni ukończyła 55 lat, tj. od dnia(...)roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej cytowanych przepisów i art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.